

DESET LET KOMORNEGA
MOŠKEGA ZBORA BREZOVICATi pevci
ne bodo ušli

Morda bo kdo od sodelavcev Moškega komornega zbora Brezovica, zbora, ki bo s slavnostnim koncertom 15. marca proslavil 10-letnico delovanja, menil, da smo v tem zapisu premalo segli v njegovo preteklost. Mi bi radi v pogovoru s prof. Francem Slabetom, dirigentom zbora, razkrili predvsem, kje so temelji, da ta ljubiteljski osemnajstčlanski zbor dosega vsako leto boljša mesta na tekmovanju RTV Ljubljana »Amaterski zbori pred mikrofonom«. Lani so zasedli drugo mesto v I. jakostni skupini.

Pa naj bodo prve misli le namenjene skorajšnjemu proslavljanju v telovadnici brezoviške osnovne šole.

»V pripravi na slovesnosti ob 10-letnici obstoja zbora priznavamo le kakovost. Želimo jo proslaviti na dostojni umetniški ravni. Mislimo, da ne bo nikomur žal, prisluhniti našemu jubilejnemu koncertu v domačem kraju. Imamo pa še dva obsežnejša in zahtevnejša cilja. Prvi je vključitev v tekmovanje »Amaterski zbori pred mikrofonom«. Tokrat nosimo v sebi skrito željo, da bi dosegli I. mesto v prvi jakostni skupini. To ni le želja, ampak mislim, da je to popolna možnost, ki jo z voljo vsakega posameznika izkazujejo že na zelo trdih vajah. Drugi cilj pa je nastop na samostojnem koncertu v Slovenski filharmoniji. Do te ideje smo prišli ob spoznanju, da je kakovost zvoka na taki višini in izvedba pesmi na taki umetniški ravni, da lahko brez sramu stopimo na filharmonične koncertne deske. Ne nazadnje pa naj bi bila to tudi možnost, da zbor pokaže najširši javnosti, koliko zmoro po stotinah ur poklicno vodenih in sprejemanih vaj.«

Dvomi Radovana Gobca

Nam lahko podrobneje opišete potek vaj?
»Na vajah, ki trajajo nad 120 minut, se zbiramo ob ponedeljskih in petkih. Včasih nimamo časa niti za odmor. Če hočemo pesem izpeljati

na kakovostni ravni, moramo tako delati. Res je, da bi lahko pristopili tudi z enostavnejšo obliko vaje, če bi se sprijaznili z lažjim programom. Pri tem pa menim, da ne bi zadostili pevcem, niti mojemu razmerju do zborovskega petja.

Vse le ni takoj tako resno. Običajno se ogrejemo s sproščeno dovtipno, šaljivo prigodico, da ustvarimo primerno vzdušje. Potem pa že sežemo v ogenj.

Včasih so vaje pevcem že malo odveč, saj si popraviljanje, obdelovanje, friziranje, muziciranje sledijo toliko časa, da to postane tisto, kar si

prof. Franc Slabe

želim, tako po zvoku kot po izrazu. To je za pevce strašen napor.

Na vajo je prišel tudi skladatelj in dirigent Radovan Gobec. Ob koncu je dejal, da vajo s tako obdelavo in tolikšno močjo, s tako izrazito vsebino in muzikalnostjo zmoro le tako kakovosten ljubiteljski zbor. Če bi to delali drugje, bi verjetno vsi pevci ušli. Ko sem pred slabimi tremi leti in pol prišel na Brezovico, sem pevcem dejal, da sem jih voljan voditi, če bodo vztrajni in bodo vzdržali pravi pritisk. Tako jaz imenujem to delo. Fantje se šele danes zavedajo, kaj je pravzaprav to. Radovan Gobec je med drugim tudi ugotovil, da končno ve, zakaj dosega Komorni zbor Brezovica prva mesta na tekmovanjih amaterskih zborov. Pristavil je, da je to plod dela, dela in še enkrat dela. Oblikovanje do dokončnega, do tistega, kar mora nastati.«

Skupina občutljivcev

V zboru je osemnajst pevcev. Od 1971. leta so v njem Nace Marinko, Franc Geoheli, Ivan Japelj, Edvard Velkavrh, Miha Mravlje, Avgust Pleško, Tone Japelj, Franc Rotar, Anton Marinko in Lado Trček st. »Trenutno vodim le ta zbor. To mi zadošča. Pred nedavnim sem vodil dva zbora, pa mi je povzročalo resnične težave. Z zborom moraš živeti z dušo, z znanjem in hotenjem. Delo z enim zborom, konkretno z

brezoviškim, mi je resnični konjiček. Rad to delam. To verjetno tudi zato, ker iz njih dobim, kar si želim.

To je osnovno vprašanje opredelitve zborovodje.

Kakšni so pravzaprav moji fantje? Prava radost je delati z njimi. Vsak vložen napor vračajo z izjemnim petjem. Kljub tej ponosnosti pa so skupina občutljivcev. Ta izraz je seveda dobro nameren. Naj ga ovrednotim. Kljub izmoglavanju na vajah, mi trdijo, da prav na vsaki uživajo. Zadovoljni so zato, ker vedo, da bodo ob že doseženem znanju, na naslednji vaji dodali še pomembne podrobnosti. Zato se nam ne zdi nenavadno, ko vidimo poslušalce, ki nadvse pozorno poslušajo.

Takole opažam. Kadar mi zapojejo na javnem nastopu in imajo dan, ko jim zazveni, kar gledam, od kod to. Tako so veseli tega, da bi kar poskočili.

Čim pa njihov uspeh ni na pričakovani ravni, ki prinaša zadovoljstvo, so pa v trenutku poklapani. Zato jih je potrebno trikrat pohvaliti, ne le enkrat.

Ob vsem pa sem še najbolj vesel tega, da postajajo brezoviški pevci jedro, h kateremu prihajajo novi pevci. Prav zdaj pričakujemo tri nove pevce. Čudovito!»

STANE JESENOVEC

S SREČANJA PIONIRJEV IN
MENTORJEV PRI VILJU BELIČUŽelimo biti
dobri pionirji...

23. februarja je predsednik občinske skupščine Vili Belič v prisotnosti predstavnikov družbenopolitičnih organizacij in občinske Zveze prijateljev mladine sprejel predsednike pionirskih odredov viških osnovnih šol ter njihove mentorje.

Andrejka Štrukelj iz OŠ Bičevje je v imenu vseh pionirjev uvodoma podala kratko poročilo o njihovem delu. Iz tega povzemamo: »Pionirji se združujemo v pionirskih kolektivih povsod tam, kjer se

učimo, igramo in preživimo del svojega prostega časa. V prostovoljnih dejavnostih in organizacijah, ob igri in delu, poglobljamo znanje s področij, ki nas posebej zanimajo. Uspešno sodelujemo na nagradnih natečajih mladinskega tiska, raznih tekmovanjih in republiških prireditvah.

Pionirji se prostovoljno odločamo pri vključevanju v posamezne krožke ter samoupravno odločamo o življenju in delu

v omenjenih dejavnostih. Svoje dosežke objavljamo v šolskih glasilih, mladinskem tisku in na razstavah. Pri delu nam pomagajo učitelji-mentorji, ki so zvesti spremljevalci vseh naših dejanj.

Želimo biti dobri pionirji, pripravljeni stopiti v vrste Zveze socialistične mladine Jugoslavije. Želimo z delom utemeljiti zaupanje, ki ga je imel tovariš Tito in ga imajo starejša pokolenja v nas.

Srečni smo, da živimo v svobodni domovini in imamo vse pogoje za učenje in normalni razvoj samoupravne socialistične osebnosti. Pionirji obljubljamo, da bomo gradili življenje polno radosti in sreče, da bomo hodili po Titovi poti naprej.

Vili Belič pa je v svoji zahvali pionirjem za njihov pomemben prispevek med drugim še posebej podčrtal: »Vaše aktivnosti so bile v minulemu letu precej prisotne ne samo med vami ampak tudi v širši družbenopolitični skupnosti. Opravili ste vrsto pomembnih nalog, vaše aktivnosti pa so dokaz naših skupnih prizadevanj za še boljše življenje v deželi, kjer je treba besedico človek, pisati z veliko začetnico. Želim, da tudi v bodoče razvijate tovariške medsebojne odnose, da spoštujete drug drugega, da svoje izkušnje prenašate na mlajše vrstnike.«

Za tem pa so bile 11 pionirskim odredom vročene plakete Jugoslovanskih pionirskih iger za obdobje zadnjih štirih let, trem pa priznanja teh množičnih pionirskih iger.

Tudi letos se viški pionirji vključujejo v XVI. Jugoslovanske pionirske igre, ki imajo naslov »Rastemo pod Titovo zastavo«. Naj naštejemo le nekaj nalog, ki so si jih zadali. Mednje in na prvo mesto nedvomno sodi sodelovanje s krajevno skupnostjo oziroma boljše povedano z osnovno organizacijo ZSMS, saj pionirji ugotavljajo, da je sodelovanje v okviru osnovne šole premalo. Vrsta je akcij, tekmovanj, srečanj, ki zadevajo ohranjanje tradicij narodnoosvobodilnega boja

in vključevanje v akcijo NNNP. In tu so še dejavnosti na tehničnem, prometnem in znanstvenem področju, pa bralna značka (lani je bilo med 8 tisoči pionirjev kar 3962 tekmovalcev), solidarnostna pomoč otrokom Zimbabveja, pa seveda vrste stalnih nalog kot so skrb za čisto okolje, zbiranje sredstev za Pacug, organiziranje proslav...

Želimo jim, da bi bili kar najuspešnejši!

Najboljši pionirski odredi so prejeli plakete JPI

